

Sbohem lásko

D G A D G A
1. Ať bylo mně i jí tak šestnáct let,
D Hmi E7 A7
zeleným údolím jsem si ji ved',
D D7 G Gmi
byla krásná, to vím, a já měl strach, jak říct,
D A7 D G D
když na řasách slzu má velkou jako hráč.

D7 G Emi F#mi
R: Sbohem, lásko, nech mě jít, nech mě jít, bude klid,
Emi A7 D D7
žádnej pláč už nespraví ty mý nohy toulavý,
G Emi F#mi Hmi
já tě vážně měl moc rád, co ti víc můžu dát,
Emi A7 D G D
nejsem žádnej ideál, nech mě jít zas o dům dál.

2. A tak šel čas, a já se toulám dál,
v kolika údolích jsem takhle stál,
hledal slůvka, co jsou jak hojivej fáč,
bůhví, co jsem to zač, že přináším všem jenom pláč.

R:

Rec: Já nevím, kde se to v člověku bere – ten neklid, co ho
z místa na místo, co ho nenechá, aby byl sám se sebou
spokojený jako většina ostatních, aby se usadil, aby
jenom to, co se má, a říkal jenom to, co se od něj čeká
prostě nemůžu zůstat na jednom místě, nemůžu, opravdu,

R: